

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual
EMPRESARI @xaviergual

MACROMAGNITUDS OPTIMISTES

Les dades estadístiques s'ocupen a vegades de rebatre amb un parell de números, un decimal i un percentil opinions rotundes, invariables i majoritàries. En d'altres, quadren amb el que pensen la majoria dels comuns d'un lloc. Tot depèn, però és clar que el que es creu no coincideix sempre amb la fredor de les xifres, les quals costa molt de rebatre i posar en qüestió. El VAB (o valor afegit brut) és una dada que resulta de mesurar el que ha crescut un territori en un període de temps, normalment un any o un trimestre. És similar al PIB (producte interior brut) però el VAB és més *nostre* i es dona a conèixer amb valors referits a les comarques. L'acabem de conèixer, referit a l'any passat, i al meu criteri dona unes dades ben sorprenents. Catalunya ha augmentat el 3,4% per sobre de la mitjana espanyola. No és inesperat i és una tendència que fa temps que es

produeix. Malgrat les amenaces i les pors que es deriven en alguns cenacles polítics o socials respecte del procés independentista, i més enllà de les opinions de cadascú, els núvols negres que anuncien no tapen el fort creixement econòmic del país. Val a dir que és un fenomen fins a cert punt lògic i esperat tenint en compte que el Principat és una de les àrees més industrialitzades de la península i amb un gran vigor en tots els sectors. L'altre factor que cal tenir en compte és que les pujades que estem recollint els darrers dos anys indiquen una gran força en l'economia, impròpia i molt superior a les dels nostres veïns francesos o italians. Tot i que l'estreïtor i les dificultats segueixen instal·lades en alguns col·lectius, les dades són poc refutables, estem progressant quasi a nivells de països en desenvolupament i molt per sobre de les societats madures i desenvolupades a les quals per-

tanyem. I aquests factors, encara que tot és sempre discutible, però amb les xifres de l'atur baixant, mostren que els bons temps estan arribant cada vegada a més persones, sense oblidar les que no poden o no saben entrar en aquest cercle de millora comuna. Amb les dades macroeconòmiques a la mà, la crisi ha quedat enrere. Si la primera fita indica que Catalunya està millor que Espanya, les següents són del tot sorprenents. A la majoria els (o ens) sembla que som en unes comarques interiors deprimides, amb contracció empresarial, poques oportunitats professionals i molts joves amb ganes de fotre literalment el camp. És un estat d'ànim generalitzat que es comparteix en força despatxos, taules de dinars i fòrums professionals diversos. Objectivament, vivim en uns indrets amb greus deficiències de comunicació terrestre, carreteres inadequades, trens

lentíssims o inexistents i vies intercomarcals poc vàlides per als temps actuals. La llista de greuges i mancances és tan llarga com la mida del pessimisme estructural. I malgrat tot, hem sabut aquests darrers dies que l'Anoia de les adoberies tancades ha incrementat el 3,6%, dues dècimes per sobre de la mitjana catalana. Ens trobem que l'emergent comarca del Moianès ho ha fet al 4,8%. Aquesta dada només la podem trobar en economies llançades com l'Índia o la Irlanda. Crèixer per aquí a aquests nivells indica que estan passant coses grans o moltes de petites. El Berguedà dels històrics lamenta respecte del tancament de la mineria i el tèxtil, de la fuga de talent i l'envelliment crònic presenta el consistent 3,7%, també per sobre del total català. Com que en tots els grups sempre hi ha d'haver els primers i els darrers, en aquesta ocasió el Bages està per sota amb el 3,2% i el

vagó de cua és el Solsonès, amb el 2,3%, un crit d'atenció respecte d'aquesta comarca i la necessitat que es desvetllin projectes per tal que no perdi el ritme potent que acrediten els del seu voltant. Sobre el fet que els bagencs estimin per sota del resum de tots es pot vendre de formes diverses. Una, que comprarà molta gent, és la que diu que si es disposessin de les mateixes infraestructures i oportunitats que al Vallès o al Baix Llobregat les coses encara anirien millor. I una conclusió més freda, més d'economista si se'm permet, seria la que indica que és l'economia més gran de la zona, amb sectors d'activitat madurs i consolidats, als quals se'ls fa més difícil apuntar-se dades de creixement fort respecte d'altres que han estat més colpits com el Berguedà, on, posats a anar forts, fins i tot es recuperen en construcció. Pas a pas, torna la que va ser causa de tots els mals que hem patit i que, encara que no es vulgui, estan quedant enrere. De macrooptimisme, que no en falti.

L'IMPAGABLE LLEGAT DE XAVIER GASSÓ

PERSPECTIVA

Jaume Farguell i Sitges
PRESIDENT DEL CASAL D'EUROPA AL BERGUEDÀ

Confesso que, al llarg d'aquest darrer quart de segle, han estat innumbrables les ocasions que la ineludible ullada al quadre que penja de la paret frontal del meu despatx del passeig de la Pau de Berga m'ha induït a rememorar el moment entranyable en què el seu autor me'l va venir a regalar. Fou un bon matí d'estiu de l'any 1990 quan, en obrir la porta, inesperadament, se m'aparegué, cordial i educat com ell era, l'artista Xavier Gassó, que generosament m'obsequiava amb una obra seva consistent en una caricatura on jo aparec amb americana i corbata, naturalment, però a la platja, armat amb pala i galleda tot acabant de modelar un castellet de sorra. El regal, a banda del seu mèrit artístic, em va semblar complaent i reconfortant, molt especialment en aquells moments que jo, com a president del Consell Co-

marcal, era immers en la difícil batalla de rescatar el castell de Berga dels riscos del negoci privat, per convertir-lo en patrimoni públic i institucional. Aquella escaient caricatura constituïa en realitat un generós i benèvol detall de l'autor, poc després de la presentació del llibre «El Berguedà a través del temps», que acabàvem d'editar des del Consell amb dibuixos del Xavier i textos de l'historiador Xavier Pedrals. Comprendrà fàcilment el lector que l'hàbitual i joiós bon dia que em donava l'esperguard de l'amable caricatura en arribar els matins al meu despatx, s'hagi tenyit de grisa nostàlgia des del dia que, fa unes setmanes, el seu hàbil realitzador, en plena vitalitat, ens deixava per sempre, víctima d'una mort fatal i absurda. L'altre dia, la senyora Nati, mare abatuda i serena, em deia que les dues grans passions d'infantesa del Xavier foren l'art i les motos. I ha estat precisament una motocicleta sense ànima la que se l'endugué al més enllà, sens atorgar-li ni tan sols un minut per als adéus a les persones més estimades. La buidor que deixa la mort de Xavier Gassó al cor de tants amics romandrà per molt temps inesborrable. Consoladores seran però les recordances que deixa de la seva bonhomia i de la seva privilegiada

i humanitzada dimensió d'artista. Si d'una cosa em sento avui especialment orgullós és pel fet d'haver pogut cooperar amb en Xavier Gassó en altres iniciatives posteriors a aquella ja llunyana i recordada edició de «El Berguedà a través del temps». M'honora pensar que l'exposició amb els seus suggeridors dibuixos, que el Casal d'Europa té permanentment instal·lada al Palau de Bagà, permetrà a molta gent de dins i fora del nostre país entendre, aprofundir i, tal vegada, sentir-se captivat per l'art dels trobadors. Com m'enorgulleix també aquella altra fixa exposició amb il·lustracions seves interpretant i donant color i vida a les pedres del monument berguedà a la Història de Catalunya, dins la sala d'exposicions del Pavelló de Suècia. Són molt nombrosos altres mereixements i iniciatives del nostre enyorat personatge que podria esmentar. Però no seria just oblidar-ne una de recent i molt agraïda, que ha estat l'auca, jovial i pedagògica, publicada per Òmnium Cultural, amb recurrents dibuixos seus i quartetes de Joan Vilamala, destinada a esdevenir, per a docents i escolars, la més planera i intuïtiva de les lliçons sobre el passat i el present històrics del nostre poble. Casos com el del Xavier són dels que so-

ARXIU PARTICULAR

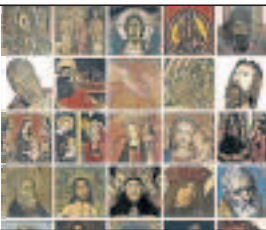
Xavier Gassó

vint fan pensar que el privilegi del talent artístic unit a la cordial sensibilitat humana puguin tenir quelcom de congènit. El fet d'haver tractat el seu amable pare i haver-lo sentit amb art i delicadesa tocar el piano, em semblen confirmar-m'ho. Se n'ha anat l'amic cordial i sensible. I l'artista. Lleó Tolstoi deia que l'art, com a mitjà de comunió entre tots els homes, constitueix una de les essencials condicions de la vida humana. I és veritat, com és igualment cert que no hi ha res que ens faci pensar tant en la immortalitat com el llegat que ens deixa un artista. Xavier, amic, col·laborador i artista: els berguedans sabem que al llegat que deixes hi ha pinzellades d'eternitat. Descansa en pau.

Visita el amb
Regió7

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres oficines i obtindreu

DUES ENTRADES GRATUÏTES
per subscriptor.

(Oferta limitada)